

## Stefan Beuse: Az asztronauták magánya (részlet)

Leguggolt mellém, a rejtekhelyünkön voltunk. Előttünk a tiltott terület dombjai, mögöttünk az erdő, amögött meg a település.

»Menjünk erre!«, mondtam, mert már majdnem besötétedett, és szürkület beállta után már tilos volt kint tartózkodnunk. Még az is tilos volt, hogy lemenjünk a közeli tóhoz.

Lia a távolba meredt a dombok felé, amik körbezárták azt a bizonyos tavat.

»Oda szeretnék menni«, mondta, »Tudnom kell, hogy miért féltenek minket tőle ennyire.«

Az erdő szélén kuporogtunk egy gödörben, talán egy kidőlt fa maradványa volt, ami dőlés közben kitépte a gyökereit a földből. Az orromat megcsapta a föld tőzeges szaga. Megborzongtam. A hideg a csontjaimig hatolt.

A dombokon mozgott valami, ami egész idő alatt ott volt, de azt gondoltam, hogy csak a szemem káprázik. Talán csak képzelődtem. Talán csak a levelek mozogtak ott, és semmi más.

Megfordultam. Nem tudtam, hogy valaki meglátott-e minket vagy sem. Nem ismertem annyira az erdőt, de ha figyelmesen hallgatóztam, hallottam a morajlást, zörgést, recsegést, ami átjárja. Nem tudtam, hogy ezeket a hangokat az állatok adják-e ki, vagy valami más... Biztos csak a szél vagy a fák levelei.

»Nem kéne itt lennünk Lia, valami nem stimmel ezzel a tóval. Aki a felszínére pillant, az becsavarodik, higgy nekem!«

»Ki mondja ezt«, kérdezte, »csak nem a Coffee Company?«, kérdezte gúnyosan. Elszégyelltem magam attól, hogy ilyen gyorsan átlátott rajtam.

»Rengetegen eltűntek«, próbáltam mentetetőzni. »Onnan még soha senki sem került elő.«

»És attól félsz talán«, kérdezte, »hogy te sem térnél vissza többé?«

Elgondolkodtam. Mélyen legbelül be kellett, hogy valljam magamnak, nem számít hol vagyok, ameddig Liával vagyok. Mert ő is ott lenne. Velem. Miatta úgy érezném magam, mint egy szuperhősös film főszereplője. Vagyis nem én lennék a szuperhős, hanem inkább ő lenne az.

»Fogalmam sincs«, mondtam, »de muszáj óvatosnak lennünk.«

»Neked az egész életed az elővigyázatosságról szól«, mondta, és sajnos ebben igazat kellett adnom neki.

A dombokon egyszer csak egy árnyék siklott át. Mindent lassítva láttam. A lehullott lomb fellibbent és össze-vissza kezdett pörögni, mindig újabb és újabb alakot öltve.

Nem tudtam, elmondhatom-e ezt, de azért elmondtam.

»Azt hiszem, valamire rájöttem«, suttogtam, »Végig igazad volt! Ez természetesen csak egy feltételezés..., de ha mégis igaz lenne...»«

»Mondd már!«

Beleharapott az alsó ajkába, ahogy mindig teszi, ha valamit izgatottan vár, hogy megosszak vele.

Lia tele van meglepetéssel, ami a gesztusait illeti.

“»Ha valakinek a fülébe jut, hogy tudok róla...”«

“»...akkor elvisznek! Úgy tudtam! Bár, ha jobban belegondolok- ha nem mondom el senkinek- tulajdonképpen akkor is mindnyájunknak vége. “«

Óvatosan körbenéztem. Ameddig csak a szem ellát, egy árva lélek sem volt sehol. Még csak egy falevél sem rezdült meg.

Mélyen a szemembe nézett. Éreztem az átható pillantásait magamon. A gyomromban furcsa érzés kavargott, amit leginkább egy készülődő robbanáshoz tudtam volna hasonlítani, ami lassan és lágyan készült feltörni.

»Holnap este”«, suttogtam. »Amikor besötétedik. Az erdő szélén. Rám sem fogsz ismerni.«

Gyengéden felnevetett, de utána újra előtört belőle az a bizonyos szuperhős énje.

Már 24 napja, hogy Liával először találkoztam, de azóta sem tudom, hogy ki is ő és hogy honnan jött. De az az érzésem támadt, hogy ha akarnék, akkor talán sikerülne azzá válnom, akit ő most lát bennem.

Kelemen Boglárka 12. D

2025. március

**Stefan Beuse: Die Einsamkeit der Astronauten (Auszug aus dem Roman)**

S I E H O C K T N E B E N M I R, in unserem Versteck, vor uns die Hügel der Sperrzone, hinter uns der Wald, dahinter die Siedlung.

»Lass uns hier weg«, sage ich, weil es schon fast dunkel ist und man nach Einbruch der Dämmerung nicht mehr draußen sein darf. Weil es verboten ist, auch nur in die Nähe des Sees zu kommen.

Lia starrt weiter in Richtung der Hügel, die den See umschließen.

»Ich will da hin«, sagt sie. »Ich muss wissen, warum sie euch so viel Angst machen.«

Wir kauern am Waldrand, in dem Loch, das ein umgestürzter Baum mit seinem Wurzelwerk aus dem Boden gerissen hat. Ich atme den erdigen, leicht torfigen Geruch und spüre, wie mir die Kälte von unten in die Knochen kriecht.

Auf den Hügeln bewegt sich was. Ich hab das die ganze Zeit schon gesehen, aber ich dachte, ich bilde mir das ein. Vielleicht bilde ich es mir ein. Vielleicht sind das nur Blätter und nicht das, was ich denke.

Ich drehe mich um. Ich weiß nicht, ob sie uns schon entdeckt haben. Ich erkenne nicht viel in dem Wald, aber wenn ich mich konzentriere, höre ich ein Rauschen, Rascheln, Knacken, und ich weiß nicht, ob das Tiere sind. Ob das nur Wind und Holz und Blätter sind.

»Wir sollten nicht hier sein, Lia. Mit dem See ist etwas. Wer auf seine Oberfläche blickt, verliert den Verstand, heißt es.«

»Wer sagt das«, fragt sie, »die CoffeeCompany?«

Es klingt immer noch spöttisch, wie sie das sagt, und ich fühle mich immer noch ertappt.

»Menschen verschwinden von dort«, versuche ich mich zu rechtfertigen. »Keiner von denen, die trotz der Warnungen hingegangen sind, ist je wieder zurückgekommen.«

»Und davor hast du Angst«, fragt sie, »zu verschwinden?«

Ich überlege. Mit Lia zu verschwinden hieße, am besten Ort der Welt zu sein. Weil sie bei mir wäre. Mit Lia fühle ich mich wie in einem Superheldenfilm. Nur, dass nicht ich der Superheld bin, sondern sie.

»Keine Ahnung«, sage ich. »Wir müssen vorsichtig sein.«

»Du warst dein ganzes Leben lang vorsichtig«, sagt sie, und da hat sie leider recht.

Auf den Hügeln gleiten Schatten umher wie Laub, das in Zeitlupe  
durcheinanderwirbelt und immer neue Schemen formt.

Ich weiß nicht, ob ich es ihr sagen soll. Dann sage ich es.

»Ich hab was rausgefunden«, flüstere ich. »Du hattest recht. Es ist natürlich nur ein Verdacht. Aber wenn das wahr ist ...«

»Erzähl's mir.«

Sie beißt sich auf die Unterlippe, wie immer, wenn sie etwas nicht erwarten kann.  
Lia ist eine ganze Wundertüte voll von solchen Gesten.

»Wenn irgendwer erfährt, dass ich davon weiß ...«

»... bist du geliefert. Schon klar. Aber wenn du es für dich behältst, sind wir alle  
geliefert.«

Vorsichtig drehe ich den Kopf. Weit und breit kein Bildschirm, kein Mensch. Nicht  
mal ein auffälliger Stein.

Sie sieht mich an. Ich spüre ihren Blick im Magen wie eine sanfte, sehr langsame  
Explosion.

»Morgen Abend«, flüstere ich. »Wenn es dunkel wird, am Waldrand. Du wirst  
mich nicht erkennen.«

Sie lächelt. Ganz leicht nur. Aber da ist es wieder, das Superheldengefühl.

Ich kenne Lia jetzt schon 24 Tage. Ich weiß noch immer nicht, woher sie kommt  
und wer sie eigentlich ist. Aber ich bekomme allmählich eine Ahnung davon, wer ich  
sein könnte, wenn ich es schaffen würde, der zu sein, den sie in mir sieht.

**Határidő: 2025. március 31. (hétfő) / 210-es szoba**

**Géppel írva, jeligével ellátva**